

[Johs. Christiansen.]

som jeg allerede påpegede ved anden behandling, om en forskel i mindretallets og vor opfattelse svarende til 66 øre mere eller mindre pr. dag til en arbejdsløs familie med 3 børn. Det bliver 13 øre alt iberegnet pr. familiemedlem, og det agter jeg ikke at strides yderligere med mindretallet om.

Derimod må jeg gøre nogle bemærkninger til den anden del af de to partiers begrundelse for ikke at kunne stemme for lovforslaget. For det første vil jeg igen fastholde, at når ministeren i cirkulære til kommunalbestyrelserne giver den retningslinje, at kommunehjælp ikke bør overstige provenuet af en arbejdsløshedsunderstøttelse, så har jeg for mit vedkommende den tillid til det kommunale selvstyre, at jeg tror, at dette nok skal drage omsorg for en rimelig og forsvarlig administration i overensstemmelse med den ministerielle retningslinje. At gå op til 85 pct. er jo ikke noget, kommunalbestyrelserne skal, det er en bemyndigelse til dem.

Efter de udtalelser at dømme, som det ærede medlem hr. Lorentzen fremsatte ved denne sags anden behandling, synes han ikke at have samme tillid til kommunalbestyrelserne. Det må det ærede medlem naturligvis selv om. Men når han ved samme lejlighed betjener sig af den noget uparlamentariske fremgangsmåde at afæske et andet medlem stillingtagen på stedet til et ændringsforslag, som overhovedet ikke var udformet, kan dette vist kun opfattes som et vidnesbyrd om, hvor saglig svagt det ærede medlem står i sin modstand mod lovforslaget i dets helhed. Selvfølgelig måtte det ærede medlem hr. Lorentzen, hvis der i øvrigt havde været alvor med i spillet, have stillet et ændringsforslag som det nævnte under udvalgsforhandlingerne. Det gjorde han imidlertid ikke, en undladelse, der bliver så meget mere påfaldende, når vi ser den på baggrund af det ærede medlems optræden her i salen den 5. marts — men som allerede Holberg sagde: Nachspielet bliver det artigste.

Det var mig, det ærede medlem søgte at provokere til at erklære mig på stående fod om et ændringsforslag, der hverken var udformet eller stillet. Der kan siges adskiligt om hensigten med dette bizarre forsøg, men næppe, at det var venligt. Følgende

det gamle bud om at gengælde ondt med godt fremsatte jeg imidlertid i udvalgs-mødet mellem anden og tredje behandling et under hensyn til det ærede medlem hr. Lorentzens synspunkt imødekommende forslag gående ud på følgende: den af ministeren i cirkulæret til kommunerne bebudede retningslinje for forholdet mellem kommunehjælpsydelse og arbejdsløshedsunderstøttelse indsættes i tillægsbetænkningen mod, at det ærede medlems parti stemmer for lovforslaget i flertallets affattelse.

Dette tilbud blev, efter at det havde været forelagt gruppen, besvaret med, at det kunne ikke ændre partiets holdning, end ikke hvis den omtalte retningslinje indsattes i selve lovteksten. Efter dette må to kendsgerninger vist kunne fastslås: for det første at partiet venstres virkelige grund til at modsætte sig det foreliggende lovforslag skal søges i bekymringen for, at nødlidende familier skal forfalde til vellevned med en hjælp, der ligger 15 pct. under den folkepension, partiet selv har været med til at fastsætte; for det andet, at det ærede medlem hr. Lorentzens indgriben i debatten forleden dag skete for egen regning, med andre ord et one-man-show uden anden betydning end den, der lå i den rent underholdningsmæssige effekt.

Søren Andersen: Det er ganske åbenbart, at dette lovforslag, der har været ude for en så streng og saglig kritik, har voldt regeringen og navnlig de radikale mange bekymringer. Derom vidner da også de mange separatforhandlinger mellem de to partier.

Kritikken har givet resultater, men ikke de rigtige og ikke tilstrækkelige resultater. Vi kan ikke være tilfredse med et cirkulære med en bestemmelse om, at ingen må få mere i kommunehjælp end i arbejdsløshedsunderstøttelse. Den vil nemlig kun komme til at virke over for de ganske få børnerige familier, som vi ikke på nogen måde er ude efter, selv om tallene her ser store ud og må virke ejendommeligt; sådanne familier er vi jo i øvrigt i stand til at hjælpe på anden måde. Reglen vil slet ikke virke over for dem, der ingen børn har, og dem, der har ét eller to børn. Derfor var vi heller ikke tilfredse med, at en sådan udtalelse eventuelt sattes ind i betænkning-